

Arrest

nr. 304 940 van 16 april 2024
in de zaak RvV X II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plasky Square 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 21 november 2021, dient op 1 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 20 mei 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 17 april 2023.

1.3. Op 8 juni 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U bent soennitisch moslim. U bent afkomstig uit Aman Kot gelegen in district Shigal, Kunar. U woonde daar samen met uw ouders, drie broers en één zus. U en uw familie woonden drie jaar in Pakistan. Toen u vijf of zes jaar oud was, verhuisden jullie terug naar Afghanistan. U ging in Afghanistan tot de twaalfde graad naar school en volgde drie jaar Koranlessen. U hebt in Afghanistan nooit gewerkt.

Uw vader werkte als sergeant bij het Afghan National Army (ANA). Hij werkte in totaal ongeveer zestien jaar bij het ANA. Hij was gestationeerd in Kabul, Kandahar en Nangarhar. Vijftien dagen voordat u Afghanistan verliet werd uw vader voor het eerst bedreigd door de taliban. De taliban vroeg uw vader om met zijn werk te stoppen of zijn zoon aan hen te geven. Ze gaven hem ook een dreigbrief. Vier dagen na deze eerste bedreiging werd uw vader door de taliban ontvoerd. De volgende dag ging uw familie naar de dorpsouderen om hen te vertellen wat er gebeurd was. Diezelfde dag selecteerden de dorpsouderen vier personen om naar de taliban te gaan. Deze personen stelden zichzelf garant voor uw vader en zeiden de taliban dat hij ofwel zou stoppen met zijn werk of zijn zoon aan hen zou geven. Hierna liet de taliban uw vader, twee dagen na zijn ontvoering, vrij. Uw vader kon niet met zijn werk stoppen en regelde daarom uw vertrek. Hij stuurde u diezelfde dag nog naar Nangarhar. Vandaar moest u naar Kabul gaan en dan het land verlaten. Uw vader ging terug naar Nangarhar om verder te werken.

Terwijl u in Kabul was, drie dagen na uw vertrek uit uw dorp, kwam de taliban opnieuw naar uw huis. Ze zeiden niets en gingen terug weg. Ongeveer anderhalve maand voor de machtsovername verliet u Afghanistan. Na anderhalve maand kwam u aan in Turkije en kwam u erachter dat uw vader vermist was.

Na een reis van ongeveer negen maanden, via onder andere Turkije, Bulgarije, Servië en Oostenrijk, kwam u omstreeks 21 november 2021 aan in België. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 1 december 2021.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: kopieën van de taskera's van uzelf en uw vader, kopieën van drie werkbadges van uw vader, kopieën van werkcertificaten van uw vader, foto's van uw vader op zijn werk en een foto van u en uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedurele redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichten.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet-aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest gedood te worden omwille van het werk van uw vader als sergeant bij het ANA en omdat u in een Europees land gewoond hebt (CGVS, p.17). De taliban vroegen uw vader om met zijn werk te stoppen of u aan hen over te leveren (CGVS, p.17). Uw vader werd ook door de taliban ontvoerd (CGVS, p.17). Na zijn vrijlating keerde hij terug naar zijn werk en stuurde hij u weg (CGVS, p.24). Daarnaast zouden de taliban u doden omdat u in een Europees land gewoond hebt en daardoor door hen als ongelovige gezien zal worden (CGVS, p.17). Ze zullen zeggen dat u alcohol gedronken hebt, samengeleefd hebt met ongelovigen en andere zonden begaan hebt (CGVS, p.26).

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw asielrelaas en uw vrees.

Eerst en vooral is het belangrijk om op te merken dat uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet eensluidend zijn. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de eerste keer wanneer uw vader door de taliban bedreigd werd, hij ook een dreigbrief ontving (CGVS, p.25). In deze dreigbrief stond dat hij met zijn werk moest stoppen en zijn zoon aan de taliban moest geven (CGVS, p.25). Echter, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u op geen enkel moment melding van deze dreigbrief (CGVS-vragenlijst, p.2-3/Verklaringen DVZ 28/01/22). Wanneer u tijdens het onderhoud werd gevraagd waarom u bij de DVZ niets had gezegd over een dreigbrief, verklaarde u dat u tijdens uw eerste interview wel iets over een brief had gezegd (CGVS, p.25). Hieromtrent is het belangrijk te benadrukken dat zowel het CGVS als de DVZ de

deontologische plicht hebben om de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk te noteren. Ook de tolken bij zowel het CGVS als de DVZ zijn verplicht de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk en volledig over te brengen aan de interviewer. Bovendien werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele opmerkingen over uw verklaringen bij de DVZ en of de verklaringen aan u werden voorgelezen (CGVS, p.1-2). U haalde toen geenszins aan dat er zaken foutief genoteerd of weergegeven waren bij uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven (CGVS, p.1-2). U verklaarde bovendien dat u in het klein interview alles gezegd had (CGVS, p.1). Indien er toen zaken onvolledig of onjuist waren weergegeven, kan verwacht worden dat u hier toen melding van gemaakt zou hebben en niet pas op het einde van uw persoonlijk onderhoud, wanneer er tegenstrijdigheden bleken op te duiken tussen uw verklaringen op het CGVS en de DVZ. Verder is het opvallend dat u pas aan het einde van het onderhoud de dreigbrief vermeldt (CGVS, p.25). Dit terwijl u doorheen het onderhoud meerdere malen gevraagd werd om over de verschillende bedreigingen die u en uw vader ontvingen te praten (CGVS, p.16-25). U had dus meerdere keren de kans om de dreigbrief te vermelden. U legde de dreigbrief zelf ook niet voor. Door bovenvermelde elementen kan er dan ook geen geloofwaardigheid gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de dreigbrief. Bovendien tast deze tegenstrijdigheid ook uw algemene geloofwaardigheid aan. Daarnaast waren uw verklaringen in verband met de bedreigingen niet eensluidend. Ondanks dat u doorheen het interview meerdere malen de kans kreeg om de feiten uiteen te zetten, kon u geen duidelijk overzicht geven van de feiten die zich afspeelden (CGVS, p.16-19, 25). Zo gaf u op het ene moment aan dat de dorpsouderen samenkwamen nadat uw vader ontvoerd werd door de taliban en later verklaarde u dan weer dat ze voor de ontvoering van uw vader al samenkwamen (CGVS, p.16-18). Bij de DVZ verklaarde u dat er één bedreiging was en dat uw vader ontvoerd werd waarna de dorpsouderen samenkwamen (CGVS-vragenlijst, p.2-3). Ook over de timing van de eerste bedreiging legt u andere verklaringen af. Terwijl u bij de DVZ verklaarde dat deze bedreiging zich een maand voor uw vertrek uit Afghanistan voordeed, zei u tijdens het persoonlijk onderhoud dan weer dat er slechts 15 dagen zaten tussen de eerste bedreiging en uw vertrek (CGVS-vragenlijst, p.2-3; CGVS, p.18). Deze verschillende verklaringen over dezelfde feiten tasten dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Vervolgens is de manier waarop de taliban met de situatie omging niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat de taliban uw vader vroeg om of met zijn werk te stoppen of u aan hen over te leveren (CGVS, p.17-18). Eerst en vooral is het opmerkelijk dat ze uw vader, die tewerkgesteld was bij het ANA, een keuze gaven. Wanneer u gevraagd werd waarom de taliban u wilde en wat ze met u wilde doen, antwoordde u het volgende: "Omdat in ons dorp, was er sowieso één persoon of twee personen van elke familie die bij hen werkten. Maar het was enkel onze familie waarvan niemand bij hen werkte, dus ze zeiden tegen mijn vader 'Je moet jouw zoon aan ons geven.'" (CGVS, p.20). U gaf zelf aan dat er in uw dorp verschillende personen al voor de taliban werkten (CGVS, p.16, 20). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban dan ook nog wilde dat u voor hen werkte terwijl zij wisten dat uw vader voor de overheid werkte. U dient hierbij ook gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U stelde enkel dat de taliban uw vader vroeg om zijn werk stop te zetten en anders u aan hen over te leveren (CGVS, p.20). U verklaarde wel dat nadat uw vader de eerste keer bedreigd werd de dorpsouderen een vergadering hielden en daarin besloten dat uw vader inderdaad een keuze moest maken (CGVS, p.18). Ook zij stelden dat uw vader de optie had om te kiezen tussen zijn werk en u (CGVS, p.18). Opnieuw moet worden opgemerkt dat het zeer onaannemelijk is dat uw vader de vrijheid had om te kiezen wat hij zou doen. Zeker aangezien de taliban ervan op de hoogte was dat hij voor het ANA werkte (CGVS, p.16-17).

Daarnaast is het tijdstip waarop de taliban uw vader voor het eerst benaderde en de weinig doortastende aanpak van de taliban opvallend. Zo is het merkwaardig dat uw vader zestien jaar lang ongestoord voor het ANA kon werken en pas vijftien dagen voordat u Afghanistan verliet, plots bedreigd werd door de taliban. U kon zelf niet verklaren hoe de taliban op de hoogte waren geraakt van het werk van uw vader (CGVS, p.19).

Verder is het niet aannemelijk dat de taliban zo vrijblijvend met de situatie omgingen. De eerste keer dat uw vader bedreigd werd, spraken vier talibanleden hem aan in het dorp (CGVS, p.18). Ze vroegen uw vader om met zijn werk te stoppen of u aan hen over te leveren, gaven hem de dreigbrief en gingen daarna gewoon terug weg (CGVS, p.18-19,25). Vier dagen later ontvoerden ze uw vader, maar ze lieten hem na twee dagen ook weer vrij nadat de dorpsouderen tussenkwamen (CGVS, p.20-22). Hierna verlieten zowel u als uw vader het dorp en waren er geen incidenten meer (CGVS, p.24). De taliban kwamen nog één keer naar uw huis, maar gingen zonder iets te zeggen gewoon terug weg (CGVS, p.24). Hierna gebeurde er niets meer (CGVS, p.24). Enkel raakte uw vader vermist, maar u kon niet zeggen wie er hiervoor verantwoordelijk was (CGVS, p.23). Het is niet aannemelijk dat de taliban zo lang wachtte om uw vader te bedreigen en hem ook gewoon weer zonder meer vrijlieten. Dat er ook na uw vertrek niets meer gebeurd is, roept vragen op bij de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees.

Voorts is ook de manier waarop u en uw vader met de situatie omgingen niet aannemelijk. Zo gaf u aan dat er na de eerste bedreiging geen voorzorgsmaatregelen genomen werden door u of uw vader (CGVS, p.19). Uw vader bracht wel zijn werkgever op de hoogte van de bedreiging (CGVS, p.19). Er werd tegen hem gezegd dat hij moest verhuizen, maar uw vader ging hier niet op in (CGVS, p.19). Zelf verklaarde u dat u gewoon bezig was met uw leven en naar school ging (CGVS, p.19). Ondanks dat uw vader schrik had en wist dat er iets met hem zou gebeuren, overwoog hij nooit om met zijn werk te stoppen (CGVS, p.20). Wanneer uw vader werd ontvoerd door de taliban gingen u en uw familie naar de dorpsouderen (CGVS, p.21). Verder namen jullie geen andere voorzorgsmaatregelen (CGVS, p.20). Pas twee dagen nadat uw vader ontvoerd werd, zou er beslist worden dat u Afghanistan moest verlaten (CGVS, p.22-23). Uw vader besloot na uw vertrek om terug naar zijn werk te gaan (CGVS, p.24). Nadat uw vader terug naar zijn werk ging, nam de rest van uw familie geen verdere voorzorgsmaatregelen (CGVS, p.24). Het is niet aannemelijk dat u, uw vader en de rest van uw familie de situatie die u omschreef niet serieus namen en geen voorzorgsmaatregelen namen. Zeker aangezien u aangaf dat uw vader schrik had en vermoedde dat er iets met hem zou gebeuren (CGVS, p.20). Ondertussen is uw vader vermist, maar u was niet op de hoogte van zijn huidige situatie of wat er met hem gebeurd was (CGVS, p.23). De manier waarop er door u en uw familie met de situatie werd omgegaan zorgt ervoor dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen, uw vrees en de ernst van uw vrees.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader bedreigd en ontvoerd werd door de taliban. Zoals duidelijk wordt uit bovenstaande elementen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Door het afleggen van ongelofwaardige verklaringen over de bedreigingen en de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en de familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ten slotte verklaarde u dat u vreest gedood te worden door de taliban omdat u in een Europees land gewoond hebt en gezien zult worden als een ongelovige (CGVS, p.17). U verklaarde dat de taliban zal zeggen dat u alcohol gedronken hebt, andere zonden begaan hebt en samengeleefd hebt met ongelovigen (CGVS, p.26). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw verblijf in een Europees land, het samenleven met ongelovigen en dat de taliban u ervan zal verdenken verschillende zonden begaan te hebben zoals het drinken van alcohol (CGVS, p.17, 26) moet worden vastgesteld dat er hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U zei zelf dat u bovenvermelde dingen, zoals het drinken van alcohol, niet doet (CGVS, p.26). U kon ten slotte niet verklaren waarom de taliban zouden weten dat u in het buitenland verbleven hebt (CGVS, p.26). U zei enkel dat ze gaan weten dat u in het buitenland was omdat u heel lang weg bent uit uw land en dorp (CGVS, p.26).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van de taskera's van uzelf en uw vader en de foto van u en uw vader, waarop nog een derde persoon te zien is, ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, uw familie, uw plaats van herkomst en uw nationaliteit. De kopieën van de drie werkbades van uw vader, de kopieën van de werkcertificaten van uw vader en de foto's van uw vader op zijn werk ondersteunen enkel uw verklaringen over de professionele activiteit van uw vader. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken.

De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud zijn correcties en verduidelijkingen van de door u afgelegde verklaringen op het CGVS over uw verblijf in Afghanistan en Pakistan en de start van uw vader bij het ANA. Deze kunnen de bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar

het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De

taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het

non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en een miskennis van het proportionaliteitsbeginsel.

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Hij meent dat hem het voordeel van de twijfel verleend moet worden en dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Hij stelt dat er bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbare profiel en tracht verder enkele weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te verklaren.

Vervolgens gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege de preciaire humanitaire en socio-economische situatie en vanwege de veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer specifiek vanwege de veiligheidssituatie in Kunar.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.2. Verweerder legt op 16 februari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”* Mede gelet op hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.8.1.4., slaagt verzoeker er niet in voornoemde motivering te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending of de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van deze artikelen niet op dienstige wijze aangevoerd.

De Raad leest ook geen concrete uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop artikel 13 van het EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn daarom onontvankelijk.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden omwille van het werk van zijn vader als sergeant bij het Afghan National Army (ANA) enerzijds en omdat hij in een Europees land heeft gewoond anderzijds.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing, betreffende de vrees voor vervolging door de taliban omwille van het werk van verzoekers vader als sergeant bij het ANA, op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas omdat:

- i) zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet eensluidend zijn en dat deze verschillende verklaringen over dezelfde feiten dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aantasten;
- ii) de manier waarop de taliban met de situatie omging niet aannemelijk is, dat het opmerkelijk is dat ze zijn vader, die tewerkgesteld was bij het ANA, de keuze gaven om met zijn werk te stoppen of verzoeker aan hen over te leveren, dat verzoeker zelf aangaf dat er in zijn dorp al verschillende personen voor de taliban werkten, dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban dan ook nog wilde dat verzoeker voor hen werkte terwijl zij wisten dat zijn vader voor de overheid werkte, dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, dat er een beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, dat individuele en gedwongen rekrutering slechts zelden voorkomt, dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig is, dat verzoeker er bovendien ook niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban, dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat er ten aanzien van hem een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde hem bij de taliban te laten aansluiten;
- iii) verzoeker zelf niet kon verklaren hoe de taliban op de hoogte waren geraakt van het werk van zijn vader, dat het niet aannemelijk is dat de taliban zo vrijblijvend met de situatie omgingen, dat de eerste keer dat zijn

vader bedreigd werd, vier talibanleden hem aanspraken in het dorp, dat ze zijn vader vroegen om met zijn werk te stoppen of verzoeker aan hen over te leveren, hem de dreigbrief gaven en daarna gewoon terug weggingen, dat ze zijn vader vier dagen later ontvoerden maar ze hem na twee dagen ook weer vrijlieten nadat de dorpsouderen tussenkamen, dat verzoeker en zijn vader het dorp hierna verlieten en er geen incidenten meer waren, dat het niet aannemelijk is dat de taliban zijn vader – na zijn ontvoering gedurende twee dagen – gewoon weer zonder meer vrijlieten, dat er ook na zijn vertrek niets meer gebeurd is, vragen oproept bij de geloofwaardigheid en ernst van zijn vrees;

iv) ook de manier waarop hij en zijn vader met de situatie omgingen niet aannemelijk is, dat het niet aannemelijk is dat hij, zijn vader en de rest van zijn familie de situatie die hij omschreef niet serieus namen en geen voorzorgsmaatregelen namen, zeker aangezien hij aangaf dat zijn vader schrik had en vermoedde dat er iets met hem zou gebeuren, dat zijn vader ondertussen vermist is maar dat verzoeker niet op de hoogte was van zijn huidige situatie of wat er met hem gebeurd was, dat de manier waarop er door verzoeker en zijn familie met de situatie werd omgegaan ervoor zorgt dat er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, zijn vrees en de ernst van zijn vrees;

v) uit de beschikbare informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en de familie, dat verzoeker geen dergelijke zaken aanhaalt, dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Betreffende de vrees om door de taliban gedood te worden omdat verzoeker in een Europees land gewoond heeft en gezien zal worden als een ongelovige, wordt op goede gronden geoordeeld dat verzoeker *in concreto* nalaat aan te tonen dat hij verwesterd is, dat hij niet heeft aangetoond dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, en dat hij niet kon verklaren waarom de taliban zouden weten dat hij in het buitenland verbleven heeft.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de (vermeende) verwestering en het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift er niet in slaagt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen, appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris, vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

4.8.1.3. Waar verzoeker stelt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en hem het voordeel van de twijfel dient verleend te worden aangezien er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen, wijst de Raad erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat en wat volgt, evenwel in gebreke. Hij toont door louter te volharden in zijn verklaringen, die volgens hem eenduidig en van goede trouw zijn en overeenstemmen met de beschikbare informatie, niet aan dat die verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische toelichting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

In zoverre verzoeker stelt dat de werkmethode van de commissaris-generaal niet gevolgd kan worden omdat er vertrokken wordt vanuit een negatief uitgangspunt dat ondersteund wordt door de motivering, dat er geen afweging gemaakt wordt van de elementen die een vrees aantonen tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken, dat de commissaris-generaal het proportionaliteitsbeginsel miskent en dat deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing teniet te doen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor een gedegen en zorgvuldige afweging van zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat door de devolutieve kracht van het beroep de hele zaak op de Raad is overgegaan met al de feitelijke en

juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. In deze wijst de Raad erop dat uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Er moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. *In casu* heeft de commissaris-generaal aan zijn verplichting voldaan door eerst alle relevante elementen in het administratief dossier te onderzoeken en op basis hiervan een conclusie te nemen.

De Raad merkt ook nog op dat in hoofde van verweerder geenszins de verplichting bestaat om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aan te duiden welke elementen die zijn vrees aantonen door verweerder niet in rekening zouden zijn gebracht.

4.8.1.4. Verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel en stelt dat het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas onvoldoende rekening heeft gehouden met diens profiel/individuele situatie. Hij licht toe dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij de school vroegtijdig moest verlaten, dat hij geen opleiding heeft, dat hij altijd in zijn kleine dorp opgegroeid is en nooit iets anders heeft gekend, dat hij zijn hele leven in een onveilige omgeving (Kunar) heeft geleefd, dat hij zeer jong was (hij is momenteel 21 jaar oud) ten tijde van de incidenten en hij werd onderworpen aan extreme stressomstandigheden die onvermijdelijk zijn vermogen om zich bepaalde gebeurtenissen accuraat te herinneren hebben aangetast, dat hij erg jong is en gewoon beschermd moet worden, dat hij met al het bewijs dat hij heeft geleverd, heeft bewezen dat zijn vader lid was van het ANA voordat hij verdween, dat hij door deze situatie onvermijdelijk een groot risico loopt op vervolging door de taliban, die nu de macht hebben gegrepen in Afghanistan, omdat hij de zoon is van een man die voor het Afghaanse leger werkte, dat men op basis van dit profiel niet kon verwachten dat hij zo'n spontaan, gestructureerd en gedetailleerd verhaal zou geven als een hoger opgeleid en meer sereen persoon, dat de beoordeling van zijn geloofwaardigheid dus minder belangrijk had moeten zijn, hetgeen hier niet het geval lijkt te zijn, dat in ieder geval moet worden vastgesteld dat de beoordeling van verweerder te streng is, dat verweerder een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met zijn bijzonder kwetsbare profiel.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers betoog dat hij de school vroegtijdig moest verlaten, dat hij geen opleiding heeft en dat hij altijd in zijn kleine dorp opgegroeid is en nooit iets anders heeft gekend, niet strookt met zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daar verklaarde hij immers dat hij drie jaar in Pakistan heeft gewoond en toen hij ongeveer vijf of zes jaar was terug naar Afghanistan verhuisde, alwaar hij twaalf jaar opleiding genoot (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Het kan de adjunct-commissaris dan ook niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de gegevens die verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, daar die geenszins overeenstemmen met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij het CGVS.

Verzoeker laat ter gelegenheid van zijn verzoekschrift ook na concreet te duiden en te staven waarom uit de beweringen dat hij de school vroegtijdig moest verlaten, geen opleiding heeft, altijd in zijn kleine dorp opgegroeid is, nooit iets anders heeft gekend en zijn hele leven in een onveilige omgeving (Kunar) heeft geleefd en uit het feit dat hij zeer jong was (hij is momenteel 21 jaar oud) ten tijde van de incidenten en hij werd onderworpen aan extreme stressomstandigheden die, zo beweert hij, onvermijdelijk zijn vermogen om zich bepaalde gebeurtenissen accuraat te herinneren hebben aangetast, een minder strenge beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou (moeten) volgen of dat dergelijke beoordeling hierdoor 'minder belangrijk' had moeten zijn. Verzoeker verduidelijkt geenszins dat hij dermate laaggeschoold zou zijn dat hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten. Van verzoeker, een jonge doch volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid

en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Verzoeker legt geen enkel stavingstuk voor waaruit blijkt dat hij, omwille van zijn hele leven te hebben geleefd in een onveilige omgeving of zijn onderwerping aan extreme stressomstandigheden, hiertoe niet in staat zou zijn (geweest). Hij toont niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming. In zoverre verzoeker nog opwerpt minder sereen te zijn geweest, wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel.

Uit wat volgt zal blijken dat verzoeker ook niet concreet aantoont dat verweerder een veel te strenge beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft gemaakt. Noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVSI bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker tot slot stelt dat hij met al het bewijs dat hij heeft geleverd, heeft bewezen dat zijn vader lid was van het ANA voordat hij verdween, dat hij door deze situatie onvermijdelijk een groot risico loopt op vervolging door de taliban, die nu de macht hebben gegrepen in Afghanistan, omdat hij de zoon is van een man die voor het Afghaanse leger werkte, merkt de Raad op dat geenszins wordt betwist dat verzoekers vader lid was van het ANA voordat hij verdween. De adjunct-commissaris heeft echter op goede gronden vastgesteld dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en de familie, dat verzoeker geen dergelijke zaken aanhaalt en dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF, waarvan verzoeker *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij – verzoekers vader – zelf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Mede gelet op wat volgt, slaagt verzoeker er niet in om deze motieven te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

4.8.1.5. Betreffende de vaststellingen in punt i) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden bestelling, stelt verzoeker op algemene wijze dat het belangrijk is om te erkennen dat de asielzoekers tijdens de asielprocedure onder grote druk, stress en angst kunnen staan, dat deze mensen in veel gevallen traumatische ervaringen hebben gehad en vaak worden geconfronteerd met taal- en cultuurbarrières, dat ze misschien niet helemaal begrijpen hoe belangrijk het is om tijdens het eerste interview alle details van hun situatie bekend te maken, dat dit vooral waar is omdat ze vaak te horen krijgen dat ze de kans krijgen om hun verhaal verder uit te diepen tijdens het hoofdinterview op het CGVS, doch laat hij na toe te lichten en aan te tonen dat dit algemeen betoog kan worden doorgetrokken naar zijn asielprocedure en het gehoor dat met hem bij de DVZ heeft plaatsgevonden. Verzoeker verduidelijkt niet of er in zijn geval sprake is van traumatische ervaringen en/of taal- en cultuurbarrières, nog minder op welke wijze deze ervaringen of barrières concreet geleid hebben tot de vaststellingen in punt i). De Raad stelt in dit verband ook vast dat verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn interview bij de DVZ goed ging, dat hij alles in dat interview heeft gezegd, dat hij de tolk goed verstond, dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen en dat hij geen andere opmerkingen heeft over zijn interview bij de DVZ (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2-3). Ook dient opgemerkt te worden dat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen tijdens het interview bij de DVZ, de verzoeker om internationale bescherming geenszins ontslaat van de medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk de asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Immers, de verzoeker om internationale bescherming wordt er bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ op gewezen dat wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldde. De Raad herhaalt dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een

gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit van bij het eerste interview.

Waar verzoeker stelt dat de omstandigheden tijdens het eerste interview bij de DVZ vaak moeilijk en slordig zijn (in lawaai, soms met meerdere mensen in hetzelfde kantoor, enzovoort) en dat asielzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten beknopt samen te vatten, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont verzoeker opnieuw niet aan dat dit algemene betoog kan worden doorgetrokken naar het gehoor dat met hem bij de DVZ heeft plaatsgehad. De Raad herhaalt dat verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn interview bij de DVZ goed ging, dat hij alles in dat interview heeft gezegd, dat hij de tolk goed verstond, dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen en dat hij geen andere opmerkingen heeft over zijn interview bij DVZ. Verzoekers algemeen betoog dat sommigen de noodzaak niet beseffen om hun verklaringen te laten herlezen, aandacht te besteden aan wat er in de vragenlijst is geschreven en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren, dat er in dit opzicht veel verzoekers zijn die pas later, met name tijdens hun auditie bij het CGVS, fouten, correcties en weglatingen in de inhoud van de vragenlijst melden, is, nu hij bij het CGVS zelf heeft verklaard dat hij alles in het interview bij de DVZ heeft gezegd, dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen en dat hij geen andere opmerkingen heeft over zijn interview bij DVZ, *in casu* dan ook niet dienstig.

Verzoeker betoogt dat veel asielzoekers ook documenten ondertekenen zonder ze zelfs maar te lezen maar de Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkel ogenblik – ook niet in zijn verzoekschrift – heeft aangehaald dat hij gedurende de procedure bepaalde documenten heeft ondertekend zonder deze te lezen. De Raad herhaalt dat bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, zoals hierboven reeds uiteengezet werd, aan verzoeker werd gevraagd hoe zijn interview bij de DVZ verlopen is en dat hij verklaarde dat zijn interview goed ging, dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen en dat hij geen andere opmerkingen heeft over zijn interview bij de DVZ (persoonlijk onderhoud CGVS, p.2-3).

Waar verzoeker nog stelt dat asielzoekers geen juridische vertegenwoordiging hebben tijdens hun auditie bij de DVZ, waardoor het onmogelijk is om te controleren hoe de auditie is afgenomen, dient benadrukt dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ, temeer gezien hij het verslag, nadat het hem werd voorgelezen, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in zijn algemene opmerkingen over het verloop van interviews bij de DVZ niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen zijn verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS te verschonen.

Verzoeker stelt dat hij, wat betreft de ontvoering van zijn vader, zijn verklaringen dat de dorpsoudsten na de ontvoering van zijn vader bijeenkwamen, herhaalt en dat hij, wat betreft het tijdstip waarop de eerste dreiging werd geuit, verklaart dat deze dreiging een maand voor zijn vertrek plaatsvond en niet vijftien dagen. Door één versie van zijn verklaringen in zijn verzoekschrift te bevestigen en hierin te volharden, slaagt verzoeker er geenszins in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet eensluidend zijn en dat deze verschillende verklaringen over dezelfde feiten dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aantasten, te weerleggen.

Met gans zijn betoog toont verzoeker niet aan dat deze motieven 'niet eerlijk' zijn noch dat de adjunct-commissaris onvoldoende begrip en flexibiliteit heeft getoond bij het beoordelen van zijn verklaringen.

4.8.1.6. Betreffende de vaststellingen in punten ii) en iii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden bestelling, stelt verzoeker dat het CGVS zijn verklaringen in twijfel trok omdat hij subjectief oordeelde dat een dergelijke actie van de taliban niet mogelijk was, dat deze beoordeling volledig subjectief is en door hem niet kan worden gevolgd, dat hij uit de provincie Kunar komt, dat zijn dorp volledig onder controle van de taliban staat, dat de taliban veel vrijheid hebben in zijn dorp, dat het CGVS om uitleg vraagt die hij niet kan geven, dat het normaal is dat hij geen uitleg kan geven over een gebeurtenis waarover hij geen controle heeft en dat de beoordeling van het CGVS gebaseerd is op niet meer dan zijn eigen persoonlijke oordeel en als subjectief moet worden beschouwd.

Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het

CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad wijst er daarnaast ook nog op dat gelet op de informatie uit verschillende rapporten, die onder meer handelen over de rekruteringswijze van de taliban, die het CGVS hanteerde bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker, bezwaarlijk kan gesteld worden dat deze beoordeling volledig subjectief is en enkel gebaseerd is op het persoonlijk oordeel van het CGVS. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat een dergelijke actie van de taliban niet mogelijk is, doch wel dat de door verzoeker verklaarde handelwijze van de taliban niet aannemelijk is, dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze.

De Raad stelt vast dat verweerder op pertinente wijze heeft vastgesteld dat het opmerkelijk is dat de taliban zijn vader, die tewerkgesteld was bij het ANA, een keuze gaven om met zijn werk te stoppen of om verzoeker aan hen over te leveren, dat verzoeker zelf aangaf dat er in zijn dorp al verschillende personen voor de taliban werkten en dat het weinig waarschijnlijk is dat de taliban dan ook nog wilde dat verzoeker voor hen werkte, terwijl zij wisten dat zijn vader voor de overheid werkte, en – onder verwijzing naar de rapporten *Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups* van EASO van september 2016, *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 en *Afghanistan: Targeting of individuals* van EUAA van augustus 2022 – dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, dat er een beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen en verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze, evenals dat het niet aannemelijk is dat de taliban zo vrijblijvend met de situatie omgingen, dat het niet aannemelijk is dat de taliban zijn vader ook gewoon weer zonder meer vrijlieten en dat er ook na zijn vertrek niets meer gebeurd is, vragen oproept bij de geloofwaardigheid en ernst van de vrees.

Door eerdere verklaringen omtrent zijn woonplaats en de aanwezigheid van de taliban aldaar te bevestigen en door louter te stellen dat hij geen uitleg kan geven over een gebeurtenis waarover hij geen controle heeft, slaagt verzoeker er niet in om de vaststellingen in punten ii) en iii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker betoogt dat zelfs als het gedrag van de taliban totaal onbegrijpelijk blijft voor het CGVS, dit zijn angsten en vrees niet vermindert, dat aangezien zijn dorp door de taliban werd gecontroleerd, zijn angsten en vrees niet alleen aannemelijk waren maar ook consequent. Hij citeert een aantal passages uit de Proceduregids en stelt dat zowel het subjectieve element (zijn gemoedstoestand) als de objectieve elementen dus aanwezig zijn en ertoe moeten leiden dat zijn persoonlijke vrees als legitiem en gegrond wordt beschouwd.

De Raad merkt op dat het met het oog op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus niet volstaat een subjectieve vrees aan te voeren doch dat die vrees tevens voldoende dient te worden onderbouwd met concrete en objectieve elementen. Uit een grondige analyse van verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS en de door hem bijgevoegde documenten blijkt dat hij er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging te objectiveren, zoals ook werd vastgesteld door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing. *In casu* blijkt uit verzoekers verklaringen en documenten immers niet dat er concrete en ernstige aanwijzingen zijn dat hij door de taliban wordt geviséerd omwille van het werk van zijn vader als sergeant bij het ANA noch omdat hij in een Europees land gewoond heeft. Verweerder heeft op pertinente gronden, zoals uiteengezet in punt 4.8.1.2. en uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing, besloten dat verzoeker er niet in slaagt zijn problemen met de taliban aannemelijk te maken. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat en uit hetgeen wat volgt, slaagt verzoeker er niet in om ter gelegenheid van zijn verzoekschrift deze motieven te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

Verzoeker stelt weliswaar op algemene wijze dat zijn persoonlijke vrees gebaseerd is op een objectieve context die niet kan worden verborgen of betwist, dat de huidige politieke situatie in Afghanistan zeer onstabiel is en snel verandert, dat de situatie ook zorgwekkend is voor leden van de Afghaanse samenleving en met name voor leden van de Afghaanse legerfamilies, vooral sinds de taliban in augustus 2021 de controle over het land hebben overgenomen, dat de taliban standrechtelijke executies hebben uitgevoerd van leden van het Afghaanse leger en hun familie, doch dit volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit

reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke. Verweerder heeft in die zin op pertinente wijze in de bestreden beslissing gesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, dat verzoeker aanhaalt dat zijn vader bedreigd en ontvoerd werd door de taliban, dat zoals duidelijk wordt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen er echter geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen hierover, dat door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen en de huidige situatie van zijn vader, verzoeker de problematische situatie waarin zijn vader zich volgens zijn verklaringen bevindt, niet aantoon, dat wat verzoekers situatie betreft, kan opgemerkt worden dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en de familie, dat verzoeker geen dergelijke zaken aanhaalt en dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeg lid van de ANSF, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in verzoekers hoofde aannemelijk te maken.

4.8.1.7. Betreffende de vaststellingen in punt ii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker tevens dat het CGVS zich baseert op enkele rapporten om te zeggen dat hij geen doelwit zou zijn van de taliban omdat hij niet voldoet aan het profiel dat de taliban zoeken, dat het echter een gedeeltelijke en onvolledige analyse van de beschikbare informatie is, aangezien in het *Country Guidance: Afghanistan* rapport van april 2022 duidelijk staat dat de beschikbare informatie over rekrutering niet geüpdatet is, dat de in het genoemde verslag beschikbare informatie over gedwongen rekrutering namelijk informatie uit 2020 is en niet geactualiseerd is, dat het CGVS dus tekortgeschoten is in zijn zorgplicht door zich niet te baseren op actuele informatie. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet verwijst naar het EUAA-rapport *Country Guidance: Afghanistan* van april 2022, doch wel naar de rapporten *Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups* van EASO van september 2016, *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 en *Afghanistan: Targeting of individuals* van EUAA van augustus 2022. Verzoeker toont met voornoemd betoog niet aan dat de informatie in deze rapporten niet langer actueel of correct zou zijn. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat volgens verzoekers verklaringen de pogingen van de taliban om hem te rekruteren dateren van een tweetal maanden voor de machtsovername door de taliban in 2021. Verzoeker toont niet aan dat de door het CGVS gehanteerde informatie niet up to date is om een verklaarde rekrutering door de taliban midden 2021 te beoordelen.

Waar verzoeker stelt dat uit het rapport *Afghanistan Recruitment by armed groups* van september 2016 blijkt dat het CGVS zijn besluit niet uitsluitend kan rechtvaardigen op basis van de mechanismen voor de mobilisatie van stammen, dat uit het rapport immers blijkt dat deze mechanismen niet langer de enige oorzaak zijn om de rekruteringsmechanismen te verklaren en dat al deze elementen aantonen dat de taliban niet noodzakelijkerwijs een consequente logica volgen en dat het helemaal niet verwonderlijk is dat zij volgens zijn verklaringen tot een dergelijke gedwongen rekrutering zijn overgegaan, merkt de Raad op dat verweerder op goede gronden heeft gesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, dat individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven, slechts zelden voorkomt, dat de taliban doorgaans immers over voldoende vrijwilligers beschikken, dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers in de tribale Afgaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig is, dat verzoeker er bovendien ook niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban, dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat er ten aanzien van hem een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde hem bij de taliban te laten aansluiten, dat verzoeker enkel stelde dat de taliban zijn vader vroeg om zijn werk stop te zetten en anders verzoeker aan hen over te leveren, dat hij verklaarde dat nadat zijn vader de eerste keer bedreigd werd, de dorpsouder een vergadering hielden en daarin besloten dat zijn vader inderdaad een keuze moest maken, dat ook zij stelden dat zijn vader de optie had om te kiezen tussen zijn werk en hem, dat moet worden opgemerkt dat het zeer onaannemelijk is dat zijn vader de vrijheid had om te kiezen wat hij zou doen, zeker aangezien de taliban ervan op de hoogte was dat verzoekers vader voor het ANA werkte. Uit de landeninformatie blijkt wel degelijk dat een individuele en gedwongen rekrutering, zonder beroep te doen op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, slechts uitzonderlijk voorkomt, zodat de adjunct-commissaris terecht kon verwachten dat verzoeker *in concreto* aantoonde waarom de taliban er in zijn geval voor opteerden om af te wijken van hun gebruikelijke rekruteringswijze. Door louter te stellen dat er rekening moet worden gehouden met zijn leeftijd (jonge man met een imposante lichaamsbouw) maar ook met de intensiteit van het conflict en de aanwezigheid/invloed van de taliban in zijn provincie (sterke invloed en aanwezigheid van de taliban in de

provincie Kunar) zonder dit concreet toe te lichten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de gebruikelijke rekruteringswijze van de taliban. Waar verzoeker nog stelt dat de druk die de taliban uitoefenen om jongeren te rekruteren niet altijd gewelddadig is, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat het CGVS de verklaringen van verzoeker betreffende zijn vermeende rekrutering niet geloofwaardig achtte omdat de uitgeoefende druk door de taliban niet gewelddadig was.

Waar verzoeker herhaalt dat het feit dat het gedrag van de taliban voor het CGVS onbegrijpelijk is niets afdoet aan zijn vrees, aangezien zijn dorp door de taliban wordt gecontroleerd, wijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet in punt 4.8.1.6.

4.8.1.8. Betreffende de vaststellingen in punt iii) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, stelt verzoeker tevens dat hij wenst te verklaren dat het belangrijk is om te weten dat zijn vader voorheen ver van Kunar werkte omdat hij voor het ANA werkte, dat zij hem zelden zagen, dat hij zelden thuis kwam en op afstand werkte, dat de taliban pas toen hij werd overgeplaatst naar de provincie Nangahar, interesse in hem toonden en erachter kwamen dat hij voor het ANA werkte. Hij betoogt dat het daarom van essentieel belang is om de specifieke omstandigheden rond het werk van zijn vader te onderzoeken om te begrijpen waarom de taliban zijn veiligheid pas na een periode van zestien jaar bedreigden, dat zijn vader namelijk was geplaatst op een post ver van hun dorp en slechts om de zes maanden naar huis terugkeerde, dat hij tijdens deze periode minder blootgesteld was en zijn aanwezigheid in de regio beperkt was, dat toen zijn vader echter werd overgeplaatst naar een positie dicht bij huis, de taliban op de hoogte kwamen van zijn werk bij het ANA, dat toen de bedreigingen werkelijkheid begonnen te worden en dat hij daarom een volledig plausibele en coherente verklaring voor het tijdsverloop tussen het begin van het werk van zijn vader en de dreigementen van de taliban geeft en dat de geloofwaardigheid van zijn verklaring niet in twijfel kan worden getrokken alleen vanwege dit element.

De Raad stelt vast dat verweerder over het tijdstip waarop de taliban verzoekers vader voor het eerst benaderde in de bestreden beslissing slechts heeft gemotiveerd dat het merkwaardig is dat zijn vader zestien jaar lang ongestoord voor het ANA kon werken en pas vijftien dagen voordat verzoeker Afghanistan verliet, plots werd bedreigd door de taliban en dat het niet aannemelijk is dat de taliban zo lang wachtte om zijn vader te bedreigen, doch geenszins heeft gesteld dat uitsluitend door voorgaande vaststelling de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring in twijfel wordt getrokken. Met voorgaand betoog waarmee verzoeker een verklaring wenst te geven voor het grote tijdsverloop tussen de start van de werkzaamheden van zijn vader bij het ANA en de dreigementen van de taliban, slaagt verzoeker er niet in om de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.8.1.2., te weerleggen of er een ander licht op te werpen. Deze motieven zijn voldoende determinerend om het pertinente besluit van verweerder dat verzoeker er niet in slaagt zijn problemen met de taliban aannemelijk te maken, te schragen. Voormelde kritiek, die aldus gericht is tegen een overtollig motief, dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

Verzoeker verduidelijkt ook niet met welke andere *“contextuele en individuele factoren die de chronologie van de gebeurtenissen en de acties van de betrokken partijen kunnen beïnvloeden”* ten onrechte geen rekening werd gehouden.

4.8.1.9. Betreffende de vaststellingen in punt iv) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat hij uitlegde dat zijn vader gedwongen was om ondanks de bedreigingen te blijven werken vanwege economische beperkingen en gezinsverantwoordelijkheden.

Verweerder heeft op goede gronden geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, zijn vader en de rest van zijn familie de situatie die hij omschreef – met name de bedreiging van verzoekers vader door de taliban om te stoppen met werken of verzoeker aan hen over te leveren – niet serieus namen en geen voorzorgsmaatregelen namen, zeker aangezien verzoeker aangaf dat zijn vader schrik had en vermoedde dat er iets met hem zou gebeuren. Door louter zijn eerdere verklaringen te herhalen of met het algemeen betoog dat het belangrijk is om te erkennen dat elk individu anders reageert op gevaarlijke situaties en potentiële bedreigingen en dat het in risicosituaties essentieel is rekening te houden met de specifieke beperkingen, angsten en moeilijkheden waarmee individuen worden geconfronteerd, slaagt verzoeker er niet in om voornoemde concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of er een ander licht op te werpen. Ook met het betoog dat zijn vader mogelijk ernstige represailles vreesde als hij probeerde zijn baan op te geven of zichtbare veiligheidsmaatregelen te nemen, kan verzoeker er geen ander licht op werpen. Immers wou de taliban net dat zijn vader zijn werk opgaf, zodat niet blijkt dat hij dan ernstige represailles diende te vrezen. Verzoeker toont ook niet aan dat zijn vader geen andere voorzorgsmaatregelen kon nemen dan ‘zichtbare veiligheidsmaatregelen’.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker wijst op de mogelijkheid dat zijn vader te maken kan hebben gehad met factoren die het moeilijk maakten om extra voorzorgsmaatregelen te nemen, zoals ernstige

bewegingsbeperkingen en beperkingen, het gebrek aan toegang tot betrouwbare informatie over de te nemen veiligheidsmaatregelen of de angst dat hij niet voldoende steun zou krijgen van de lokale autoriteiten om de bedreigingen het hoofd te bieden. Verzoeker schuift een aantal hypothesen naar voren waarin volgens hem het vastgesteld gebrek aan voorzorgsmaatregelen aannemelijker zou moeten zijn, zonder te stellen dat één of meerdere van deze hypothesen zich in het geval van zijn vader effectief voordeden. Nog minder verduidelijkt verzoeker, indien sprake zou zijn van één of meerdere van deze hypothesen, op welke wijze deze hinderpalen tot het nemen van voorzorgsmaatregelen zich concreet manifesteerden.

Waar verzoeker stelt dat het belangrijk is om te erkennen dat in landen zoals Afghanistan, waar armoede, onzekerheid en economische moeilijkheden wijdverspreid zijn, het opnieuw opbouwen van een leven vanaf nul extreem moeilijk kan zijn, dat de precaire sociaaleconomische omstandigheden de beschikbare opties voor individuen en gezinnen kunnen beperken, waardoor het moeilijk is om onmiddellijke voorzorgsmaatregelen te nemen en alternatieve oplossingen te vinden, dat in een context waarin middelen beperkt zijn en werk- en levensonderhoudsmogelijkheden schaars zijn, mensen zich kunnen bevinden in situaties waarin het moeilijk is om keuzes te maken die vanuit een extern perspectief rationeel of logisch lijken, dat de prioriteit kan liggen bij het voorzien in de essentiële behoeften van het gezin, zoals voedsel en huisvesting, in plaats van het nemen van zichtbare voorzorgsmaatregelen, dat bij de beoordeling van de handelingen en beslissingen van zijn vader het belangrijk is om rekening te houden met deze sociaaleconomische realiteiten, dat in omstandigheden van algemene onzekerheid en moeilijkheden het cruciaal is om een allesomvattende benadering te hanteren en de obstakels te erkennen waarmee individuen kunnen worden geconfronteerd om hun eigen overleving en die van hun gezin te waarborgen, geeft hij in wezen wat algemenere duiding aan zijn eerdere verklaring dat zijn vader niet overwoog om met zijn job te stoppen, dat hij weliswaar bang was en wist dat er met hem iets zou gebeuren maar dat zijn job de enige weg was via welke ze iets konden verdienen om hun familie eten te brengen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Met voornoemd algemeen betoog en de extra duiding die verzoeker geeft aan een eerdere verklaring, slaagt verzoeker er niet in om een ander licht te werpen op de concrete vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, zijn vader en de rest van zijn familie de situatie zoals verzoeker die omschreef niet serieus namen en geen voorzorgsmaatregelen namen, zeker aangezien verzoeker aangaf dat zijn vader schrik had en vermoedde dat er iets met hem zou gebeuren. Deze vaststelling is pertinent en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, vrees en de ernst van de vrees. In de situatie die verzoeker schetst, met name dat zijn vader schrik had, vermoedde dat er iets met hem zou gebeuren en alsnog zijn job wenste te behouden omdat dit de enige weg was via welke ze iets konden verdienen om hun familie eten te brengen, was het immers net belangrijk om wel voorzorgsmaatregelen te nemen. Als er immers iets met verzoekers vader zou gebeuren, zou er, volgens verzoeker, geen inkomen zijn om hun familie eten te brengen en een inkomen verwerven om hun familie eten te verschaffen was volgens verzoeker net de reden dat zijn vader aan het werk bleef. Verzoeker wijst op de mogelijkheid dat de precaire sociaaleconomische omstandigheden de beschikbare opties voor individuen en gezinnen kunnen beperken waardoor het moeilijk is om onmiddellijke voorzorgsmaatregelen te nemen en alternatieve oplossingen te vinden maar laat na dit concreet toe te lichten en stelt ook niet dat dit effectief het geval was in de situatie van zijn vader. In dit licht wijst de Raad erop dat de werkgever van zijn vader hem aanraadde te verhuizen, maar verzoekers vader dat niet accepteerde daar hij zijn ganse leven in zijn dorp wou blijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Er blijkt aldus uit de verklaringen van verzoeker geenszins dat zijn vader niet wou verhuizen als voorzorgsmaatregel omwille van de precaire sociaaleconomische omstandigheden. Verzoeker maakt zijn betoog niet aannemelijk dat niet op goede gronden kon worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, zijn vader en de rest van de familie de situatie niet serieus namen en geen voorzorgsmaatregelen namen, zeker gezien hij verklaarde dat zijn vader wel degelijk schrik had en vermoedde dat er iets met hem zou gebeuren en gezien hij verklaarde dat zijn vader reeds ontvoerd werd door de taliban na een niet opgevolgde bedreiging te stoppen met zijn werk.

4.8.1.10. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een 'mahram'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.8.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

4.8.2.3. Verzoeker laat voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker sinds zijn vijf of zes jaar altijd in Afghanistan heeft gewoond en tot ongeveer zijn negentien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij twaalf jaar school heeft gevolgd (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds november 2021, *in casu* bijna 2,5 jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers en één zus in Aman Kot wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker via WhatsApp nog ongeveer twee keer per maand contact heeft met zijn neef en met zijn broer B. in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, nr. 9; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4).

4.8.2.4. In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en hierover stelt dat de taliban de macht uitoefenen op totaal willekeurige manier, dat er geen 'rule of law' is, dat schijn- en schertsprocessen georganiseerd worden en dit in het beste geval, waar principes zoals recht van verdediging met de voeten getreden worden, dat de willekeur in hoofde van de machtshebbers een andere vorm van geweld met zich meebrengt, deze van geweld tegen de individuele vrijheid van het individu, dat de psychologische druk waaronder de Afghanen dienen te leven verschrikkelijk is, dat hij immers niet weet, noch kan weten, welke regels hij riskeert te overschrijden, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Waar verzoeker in dit verband wijst op mogelijke beschuldigingen van verwestering, louter omwille van zijn verblijf in het Westen, herhaalt de Raad dat de adjunct-commissaris op goede gronden heeft gesteld dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen omwille van (gepercipieerde) verwestering. De Raad verwijst in dit verband ook naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.8.2.3.

4.8.2.5. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er

moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder in de bestreden beslissing en de aanvullende nota worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

De Raad merkt hierbij ook nog op dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde informatie grotendeels dezelfde is en in eenzelfde lijn ligt als de landeninformatie waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd, waardoor zijn betoog dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alarmerende informatie uit verschillende bronnen en dat de meest actuele landeninformatie niet in overweging wordt genomen, niet dienstig is.

Waar hij nog stelt dat de informatie waarover beschikt wordt niet voldoende is en niet voldoende kan gegarandeerd worden, verwijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 4.4.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan door de gedragingen van de nieuwe regering is veroorzaakt en het een direct gevolg is van de internationale sancties, dewelke werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

4.8.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie

broers en één zus in Aman Kot wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker via WhatsApp nog ongeveer twee keer per maand contact heeft met zijn neef en met zijn broer B. in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14).

4.8.3.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.9.2. Verzoeker stelt dat hij voldoende heeft aangetoond uit Aman Kot, Kunar, afkomstig te zijn, wat geenszins door de adjunct-commissaris of door de Raad wordt betwist.

Hij stelt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kunar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt, dat uit het EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation* van september 2020 blijkt dat de taliban en ISIS, alsook Al-Qaïda, sterk aanwezig zijn in de provincie Kunar, dat deze informatie over de aanwezigheid van verschillende gewapende groepen in de provincie ook bevestigd is door OSAR in zijn rapport *Afghanistan: les conditions de sécurité actuelle* van 12 september 2019, dat deze aanwezigheid van verschillende gewapende groepen heeft geleid tot veel gevechten tussen de strijdkrachten van de overheden en deze groepen, alsook tot aanvallen door het Pakistaanse leger, dat uit het EASO-rapport blijkt dat burgers vaak door deze incidenten worden getroffen, ook al zijn de aanvallen *a priori* doelgericht van aard, zodat het geweld in de provincie Kunar als willekeurig kan worden bestempeld, dat hij ook van mening is dat het geweld van hoge intensiteit is in Kunar, dat recent nog een aanslag heeft plaatsgevonden, waarna verzoeker verwijst naar het artikel "*Militant attack kills 2 Afghan policemen in eastern Kunar province*" van Sina van 6 januari 2021, dat deze incidenten ook hebben geleid tot een belangrijke ontheemding. Verzoeker citeert in dit verband tot slot nog een passage uit het document *Humanitarian Needs Overview 2019 – Afghanistan* van UNOCHA.

4.9.3. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verweerder bijgebrachte actuele landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd, zodat voornoemd betoog van verzoeker over de veiligheidssituatie in Kunar, dat gebaseerd is op stukken die dateren van voor augustus 2021, thans niet dienstig is.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdrijvingen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt, door louter te wijzen op algemene landeninformatie van de VN-veiligheidsraad van september 2019 en "The Rule of Taliban: A Year of Violence, Impunity and False Promises" van Amnesty International van 2022, *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Zijn betoog dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alarmerende informatie uit verschillende bronnen en dat de meest actuele landeninformatie niet in overweging wordt genomen, is dan ook niet dienstig.

Waar hij nog stelt dat de informatie waarover beschikt wordt niet voldoende is en niet voldoende kan gegarandeerd worden, verwijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 4.4.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Door opnieuw te wijzen op zijn vermeende verwestering en zijn vermeend risicoprofiel, maakt verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Ook in het rechtsplegingsdossier kunnen geen indicaties worden ontwaard dat er bepaalde omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig zijn die aangemerkt kunnen worden als een risicoverhogende factor. Verzoeker is een valide volwassen jongeman, die nog over een familiaal netwerk beschikt in Kunar, waarmee hij bovendien nog in contact staat. Verzoeker toont aldus niet aan, door gewag te maken van zijn vermeende verwestering en zijn vermeend risicoprofiel, dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid waardoor hij in vergelijking met andere burgers in Kunar over minder weerbaarheid zou beschikken om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Er zijn geen persoonlijke omstandigheden voorhanden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in voormelde provincie.

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.12. Waar verzoeker stelt dat België verplicht is om, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten in de artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending wordt veroorzaakt door een overheidsactor of door een particulier, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER